

muligt, men som jeg i det Omfang, hvori de forellige, aldeles bestemt maa modfatte mig, og jeg gjør Regning paa i saa Henseende at finde Understøttelse i det ærede Thing. Der er her Spørgsmaal om Statskassens Udgifter, om en ligelig og billig Fordeling af Udgifterne mellem Statskassen, vedkommende Commune og vedkommende Eier. Det er dog vistnok aldeles i sin Orden, naar en saadan Ulykke som den, der her er Spørgsmaal om, rammer, rammer en enkelt Mand eller rammer en Egn, at der da ikke er en ubegrændset Bestrøbelse efter at kaste Byrden bort; det er dog vistnok naturligt, at en ligelig Fordeling finder Sted, saaledes at den, der umiddelbart rammes, faaer sin Andeel, at dernæst paa en passende Maade en ligelig Fordeling finder Sted mellem vedkommende Commune og Statskassen. Jeg skal nu belyse de enkelte Punkter, hvorom Forhandlingerne ville komme til at dreie sig. Om det første Forslag troer jeg ikke, at der vil være nogen væsentlig Uenighed imellem os, men jeg kan ikke erkende, at Udvalgets Forslag under Nr. 6 er ganske heldigt. Det hedder nemlig i § 8: Dyrene ansættes til den Værdi, de have ifølge den Tilstand, hvori de ere ved Nedslagningen; men i Beløbet afdrages det dræbte Dyrs Værdi. Det er mig nu ikke klart, hvilken grundet Indvending der kan gjøres mod denne Affattelse, netop naar der siges, at i Beløbet skal afdrages det dræbte Dyrs Værdi. Naar derimod Endringsforslaget vil, at det skal hedde, „at der ikke skal tages Hensyn til dens Smitsot, der foranlediger Nedslagningen“, saa gaaer det, saavidt jeg kan see, for vidt. Jeg skal for det første bemærke, at det ikke er givet, at der virkelig er Smitsot; det kan jo ogsaa være paa Grund af en Formodning, at Nedslagningen finder Sted; men det gaaer ikke an at vurdere Dyret, som om der ikke er taget Hensyn til Smitsoten. Dernæst er det aabenbart og indlysende, at naar et Dyr er angrebet, skal der ikke tages Hensyn til, at det skal dræbes efter Loven, men det gaaer dog heller ikke an at vurdere det som et aldeles sundt og kraftigt Dyr; det kan dog vel heller ikke være Udvalgets Mening. Jeg troer, at Udkastets Redaction i og for sig er rigtig; men vil man have bestemt udtrykt, at der ikke skal tages

Hensyn til, at Dyret skal dræbes, opnaaes dette ved det af mig stillede subsidiaire Forslag, ifølge hvilket „Dyrene ansættes til den Værdi, de have ifølge den Tilstand, hvori de ere ved Nedslagningen, dog saaledes, at der ikke tages Hensyn til, at de efter denne Lov skulle dræbes.“

Jeg kommer nu til Hovedspørgsmaalene; Udkastets Forslag i Henseende til Erstatningen gaaer ud paa, at med Hensyn til Dvæget skal den udsundne Sum erstattes Eieren fuldt, „hvis der ved Dvægets Nabning ikke findes Spor af ondartet Lungesyge eller Dvægpest, i modsat Fald med to Trediedele af den ansatte Værdi“. Mod dette Forslag er der fra Udvalgets Side ikke gjort nogen Indvending; men med Hensyn til Nedslagning af Heste har Udvalget villet, at de samme Regler skulde gjælde som med Hensyn til Dvæghoveder. Jeg troer, at i og for sig er Forslaget, saaledes som det foreligger i Udkastet, det retteste; jeg troer, at de Grunde, der ere anførte derfor i Motiverne, ikke ere gjendrevne. Den nuværende Tilstand, saaledes som den er bestemt ved Frdn. af 28de Novbr. 1806, er, at der aldeles ikke gives Eieren nogen Erstatning for de Heste, som af det Offentlige foranstaltet dræbte, naar Dyret er mistænkt for at lide af Snive. Denne Regel er det, man nu nærmere vil forandre; men jeg troer det er fuldkomment rigtigt, naar der siges: at Erstatningen for Snive maa bestemmes noget anderledes end ved Lungesyge og Dvægpest, da en Hest, der viser Symptomer paa Snive, om den end ikke senere befindes at have været angreben af denne Sygdom, dog ikke kan have været sund, men altid maa have lidt af et eller andet chronisk Tilfælde, ligesom der ogsaa er langt ringere Sandsynlighed for, at en snivet Hest kunde være bleven helbredet, end for, at et Dvæghoved kan komme sig af en af de nævnte to andre Sygdomme. Som sagt, imidlertid; jeg har bestræbt mig for, saameget som muligt at nærme mig til det ærede Udvalg og hvad der er vedtaget paa et andet Sted; jeg har derfor foreslaaet, at Reglen skulde være den, at for nedslagne Heste erstattes halvdelen af den udsundne Værdi, hvis Obductionen viser, at Hesten havde Snive eller Springorm;